

KDYŽ 1/2 CHYBĀ • SLADKĀ • POMSTA

Pondělí, 16. července 2007

Kudlanko, asi mi bude líbat, že si na mě zbytečně, že hledám mouchy tam, kde bych neměla. Ale – to tak prostě cítím… Vypíšu vám všem kus ze svého života: víc než deset let jsem byla vdaná, dvě malé děti, plno práce v domácnosti a ještě další mezitím. Protože jsem si na práci na doma“.

Zprvu jako příjemně, pak se to stalo vlastně další záhem bez omezení hodinami. Co dělám? Účet tak když nevařím, neuklízím, neperu, nečehlím, nenakupuju – nestarám se o děti (to tu vypisovat nebudu, co všechno to znamená, asi všechny víte), nechodím s nimi po doktorech, kroužcích, výletech… tak sedím u počítače a pracuju. Už to takhle táhnu osm let. S manželem to bylo všelijaké. On soukromý podnikatel, vše nš kde „mimo“, domě přicházel všinou a veer. Abych měla pravdu, nepátrala jsem kdy, kdy jak dlouho je, protože co bych mohla dělat? Malé děti, všechno společné, kdybych se náhodou chtěla rozvést, kam bych s nimi šla? Jak bych je uživila? A pak se to stalo. Manžel zahynul při havárii. Nejenže se na mě sesypali všichni, co s ním měli pracovně co dočinění (žádné dluhy, to ne, ale rozdělané práce, vyřizování atd. ale jak jsem dávala všechno dohromady, přišla jsem na to, že si vlastně šil minimálně dvojí život… Například papírově a pak i osobně jsem se setkala s jeho „druhou ženou“, se kterou ve nedalekém městě, která ovšem o mě věděla, na rozdíl ode mne), a se kterou měl také dvě legitimní děti… Takže přišla se tebe bude dělit na podstatně víc dílů. Například jeho chalupa po rodičích, kterou jsem za těch osm let z chýš spadnutí dala do pořádku – však jsme tam s dětmi byli celé prázdniny… A plno dalších věcí, na nichž jsem se finančně podílela, ale které jsou „pro výkon jeho povolání“… taky auto... Neodkazujte mě na právníka, to už jsem udělala, ale - kdo si schovává ode všeho útenky.... Lidi, a já mu neměju ani vynadat… Víte, to je to nejhorší, že mi tu nechal tu „pínu“. Že jsem se to dozvěděla vlastně až teď... Kristina